

KUIDAS MU ISA UUE TÖÖ SAI

Kristi Piiper

KUIDAS MU ISA UUE TÖÖ SAI



Pildid joonistanud Hillar Mets

Toimetanud Margot Visnap
Kujundanud Tuuli Aule

© Kristi Piiper
Illustratsioonid © Hillar Mets
© Tänapäev, 2018

www.tnp.ee

ISBN 978-9949-85-376-2
Trükitud OÜ Greif trükikojas

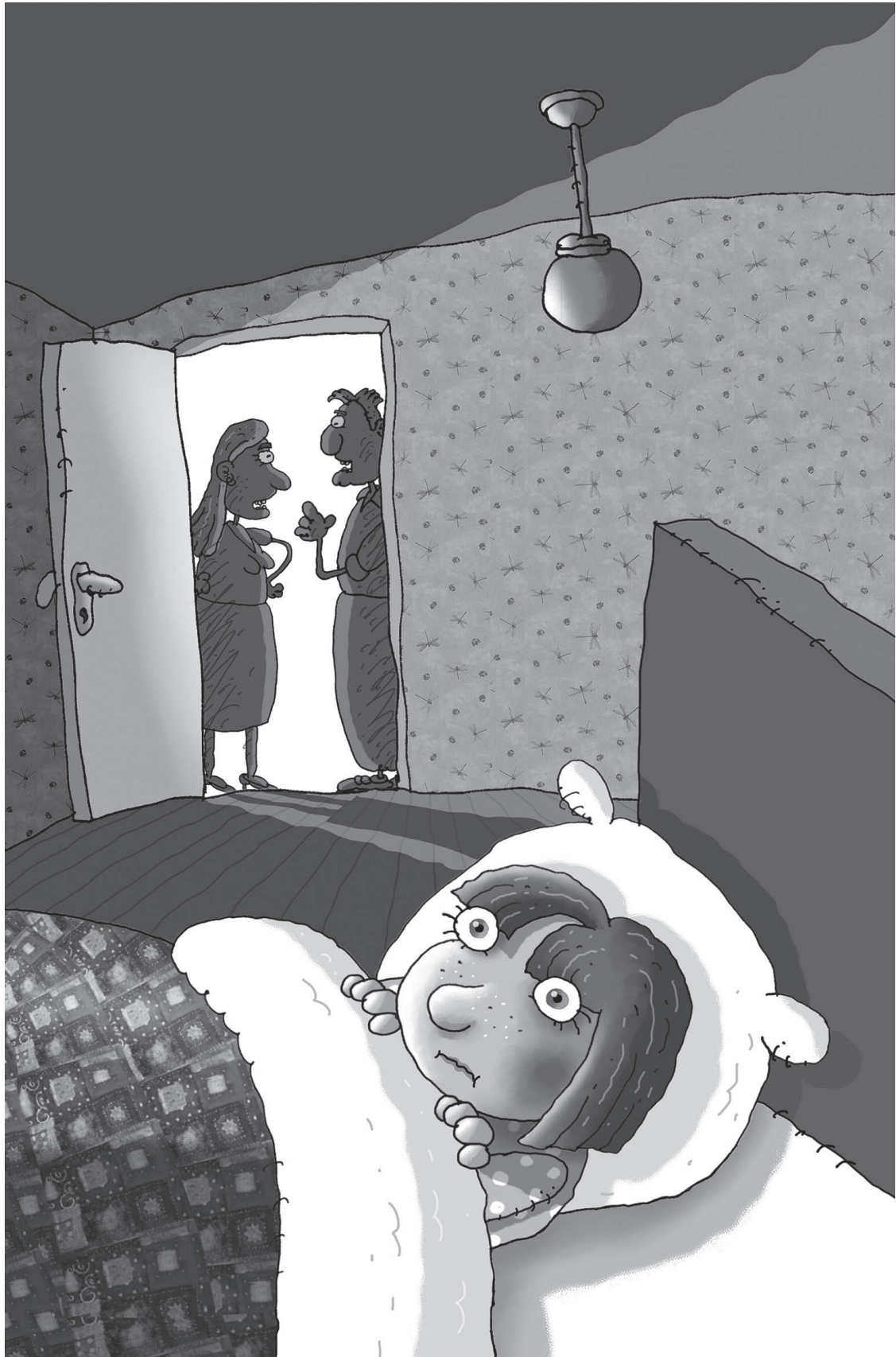
SISUKORD

Kuidas ma kogemata saladust pealt kuulsin	6
Kuidas ma otsustasin isa töö leidmisel aidata	11
Kuidas ma tädi Tiinalt tööotsimise kohta õppisin ...	15
Kuidas isale Soomes uus tööpakkumine tehti	21
Kuidas isa ülemus külas käis	27
Kuidas ma otsustasin takistada lepingule allakirjutamist	34
Kuidas me Beritiga isale CV kirjutasime ja selle laiali saatsime	41
Kuidas isale töö otsimine vilja kandis	46
Kuidas me onu Helmutiga tööintervjuul käisime ...	50
Kuidas ma üritasin isa tuhkrute hooldajaks koolitada	57
Kuidas me ikkagi Soome läksime	63
Kuidas ma soome keeles rääkisin	68
Kuidas Herbert haigeks jäi	74

KUIDAS MA KOGEMATA SALADUST PEALT KUULSIN

Minu isa on väga tark mees. Ema ütleb alati, et pole teist inimest, kes ennast nii hästi igast olukorrast välja vingerdada suudaks, ja see juba on midagi! Isa on pikk, tugevate käte ja tohutu suure peaga. Ma tõesti ei kujuta ette, kui suur võib olla tema aju, aga tavainimese mõõtu see igatahes olla ei saa. Isegi arstid kiidavad teda. Hambarst doktor Taru imestab alati, kui tugevad ja sirged hambad on isal, ja perearsti juures puugisüsti tehes ei ole ma isa veel kordagi nutmas näinud. Rääkimata sellest, kui kohutavalt palju teab ta igasuguste loomade kohta rääkida! Mõistate vast isegi, et mu isa on eriline. Tal on ainult üks viga – ta töötab välismaal. See on tegelikult päris suur viga, sest igal kuul on ta peaaegu kolm nädalat meie juurest eemal. Eile õhtul kuulsin ema ja isa teises toas rääkimas. Nad arvasid, et ma juba magan. Ja nüüd ma tean, emale ka ei meeldi, et isa nii kaugel töötab.





„Tom, midagi peab muutuma. Kui asi nii edasi läheb, peame kõik Soome kolima. Ma ei saa üksi kõi-gega hakkama, kui mul tuleb sügisel tööle tagasi minna. Mamma sellest aastast enam maalt linna käia ei jaksa. Kui ma täiesti terve oleksin, siis jah, ma saaksin hak- kama, aga sa ju tead, et mu liigesed on endiselt haiged. Ja Triinu läheb sügisest esimesse klassi, temal tuleb hakata rohkem silma peal hoidma ja Rasmusel tulevad ju hambad...”

„Jumala eest, Pille, kaua Rasmusel need hambad tulevad?” hüüatas isa ärritunult vahele. „Seda juttu räägid sa juba aasta aega!”

„Tom, Rasmusel on vaja kasvatada kakskümmend piimahammast. Loomulikult ei kasva need talle suhu nädalaga! Ta kuulub ikkagi imetajate hulka!” pahan- das ema isa peale. Isa pobises, et elevandid näiteks sün- nivadki juba hammastega, mõistlik oleks ka inimestel selline areng lõpuks ometi läbi teha. „Muud siin majas enam ei kuulegi kui, et anname tema jorinad andeks, tal tulevad ju hambad!”

Ronisin tasakesi teki alt välja ja hiilisin oma toa ukse juurde, et ema ja isa paremini kuulda. Natuke valgust paistis uksepiida alt minu varvastele. Ma taht- sin ikka väga teada, mis kummaline saladus on peidus väikevenna hammastes. Kui aus olla, olid mul endalgi selle pisikese viripilli suhtes omad kahtlused. Aga kõige

rohkem huvitas mind see: kas isa tuleb lõpuks ometi jäädavalt koju?

„Mis nende hammastega siis õigupoolest lahti on?” küsis isa nüüd veidi valjemini. „Ma ei mäleta, et Triinul oleks beebina hammaste ümber selline trall käinud?” Noogutasin pimedas toas. Täitsa nõus. Arvata on, et sellist janti mina mingi hambakasvatuse ümber ei korraldanud. Kui aus olla, on Rasmus mulle algusest peale tundunud veidi nagu draamakuninganna. Või noh, draamakuningas.

„Tom, ma tõesti ei oska sulle öelda, ja see polegi hetkel oluline. Mis ma öelda tahan: kui asjad nii edasi lähevad, siis peame koos lastega sinu juurde Soome kolima!” ohkas ema. Tundsin kuidas kananahk ihule tuli. Jah, muidugi on väga tore reisil käia, aga Eesti on ju minu kodu! Ja Soome, milline see Soome üldse olla võib? Ainus, mida ma Soomest teadsin, et seal on palju lund, põhjapõdrad ja lagritsakommid.

„Aga sa oled ju näinud kui raske on mul Eestis mõistliku palgaga tööd leida? Tundub, et minu oskustega meestele makstakse praegu Soomes rohkem,” selgitas isa rahulikult, kuid veidi tüdinud toonil.

Rasmus vigises ja hakkas unes nutma. Ema jooksis, nagu alati, magamistuppa teda rahustama. Hiilisin südame põksudes tagasi voodisse. Lamasin selili ja vahetisin silmad pärani kottpimedas toas lakke. Me peame

Eestist ära kolima, sest isa ei leia siin tööd? Kuidas ta ometi ei leia? Minu isa, kes on tõenäoliselt kõige targem ja osavam mees maailmas? Kuidagi tuleb teda aidata. Uinusin lõpuks, muremõtted peas.